

mahti olnud, ennaist ligutada. Siis hakkas kartma ja ni valjusute kui mähhää joudis hüüdma: „Kullakessed, ärge ennam tege mona! ärge ennam tege mona!” Sel ajal olli tüdruk hakkunud, seddasamma lehma lüpöma. Kui se nüüd kulis räkimist lehma seeest, agga polnud räkisat nähhä; kui pealegi tundis, et olli jesamma heäl, mis ta õse kuulnud, ehmatas nönda, et sõuniku siisse kukkanus ja lüpisku ümber lükka. Agga hirm andis mit jöndu, ta kargas püsti, joeküs herra jure ja faebas: „Oh ma önnetu loom! lehm räkis ja minna piddin kuulma; ei tea mis kureja se muulle tähhendab! Tulge lauta, lehm rägib!”

„Ja, selle arru läimud nedraks!” mötles herra, agga läks ömmeti isse lauta, ja näh! kui siisse astus, siis peial-poiss hündis jälle: „Arge ennam tege mona, juba se aitab!” Siis herra pauni ka suimeks, ei teadnud, mis se piddi ollema, ja läskis lehma tappa. Sedda siis tehti kohhe, agga lehma maggu wöeti wälja ja heideti körvalisse lehta. Peial-poisl olli hea meel, kui näggi, et mona ennam jure ei tedud, ja ta püidis nüüd teed leida, kust wälja saaks. Se olli raske ja waewalinne, ömmeti ta leidis nimaks ütje ja subba pistis pead wälja ja näggi jälle Jummalat walget, — siis tulli unis önnetus.

Hunt tulli lange näljaga jaast möda ja kui lehma maggu maas näggi, ei küsimuid ennam lubba, waid wöttis ja nelas ahneste alla peial-poissiga tükki. Agga poiss olli nüüd julgem ja piddas növu, mis tehha; kui sedda sai teinud, siis allustas nönda hundiga juttu: „Armas föbr, kallis hunt! sa said praegu tül ju-täie, agga ma näen selgeste, posse siimi töhi veel täis, ja tah-hakün sellepärrast siinna sind juhhatada, kust parremat leiad!” „Et rägi, — vastas hunt, — tül ma lähhän!” Nüüd poiss minnitas laienlast, mis teed pidi minnema, ja se te läks otse peial-poissi wanniemate maja jure. „Minne siinna, — ütles, — ja kui maja otsas veikest aksat näed, sealt poe siisse, siis leiad libha ja mund maggu-sat roga!” Sedda növu hunt ei pöllanud, pühkis minnema, kuida olli juhhatatud ja pugades minnietatud aksast siisse. Ci se olnud aksata waev. Ta leidis mõnda head ja sõi, kummi ennam ei jaksanud. Himmu olli siis ka otsas ja pidi ärra minnema; agga, tühhi teadku! akken olli pisjemaks läimud, ei hundi ferre ennam mahtunud läbbi. Ci se ta mele tulnud, et akken olli nisamima suur, agga et isse siies olli turbunud. Agga peial-poiss olli sedda lootnud ja kui nüüd näggi hunti kimbus ollewa, siis hakkas seddamaid